

**NELSON
DEMILLE**
zářivý anděl

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2015 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2016

ISBN 978-80-7473-464-9

1

Byla středa k večeru, září. Plukovník Vasilij Petrov z ruské Služby vnější rozvědky seděl ve své newyorské kanceláři a upřeně si prohlížel rudou obálku ležící na mahagonovém psacím stole. Nesla voskovou pečeť, rovněž rudou.

Před hodinou přiletěla Aeroflotem z Moskvy s každodenní diplomatickou poštou určenou pro zastoupení Ruské federace při OSN, které sídlilo na 67. východní ulici.

Na její přední straně bylo rukou vyvedené plukovníkovo kódové číslo 013575 a pod ním identifikační číslo zprávy: 82343.

Šifrant nějakou dobu trpělivě stál na protější straně plukovníkova stolu, než si odkašlal: „Pane?“

Petrov vzal do ruky pero a podpisem do úřední knihy potvrdil, že z Moskvy obdržel jak obálku, tak zapečetěnou kabelu, kterou mu šifrant také donesl a která nyní ležela na stole.

Šifrant knihu převzal, podal plukovníkovi další zapečetěnou obálku, zasalutoval a odešel.

Petrov rudou obálku rozřízl a dopis rozložil na svou podložku.

Zprávu z Moskvy, napsanou strojem na arch nitrocelulózy, tvořily zdánlivě nesmyslné čtveřice písmen. V žertu se o nich mluvilo jako o tabulkách u očaře.

Petrov otevřel druhou obálku, kterou mu šifrant předal, a potištěný papír položil vedle zakódované zprávy. Byl na něm uvedený jednorázový denní kód, umožňující dopis vyluštit.

Pokud by zpráva dorazila elektronickou cestou, obdrželo a vyluštilo by ji šifrovací oddělení v devátém patře. Vzkaz ovšem nebyl určený jejich očím. A co bylo podstatnější, elektronickou komunikaci běžně monitorovala Národní bezpečnostní agentura, přičemž dešifrovací schopnosti Američanů nebylo možné brát na lehkou váhu. Proto vzkaz dorazil diplomatickou poštou, avšak v červené obálce, která dávala najevo, že není diplomatům určený. Obdržet ho měla Služba vnější rozvědky, SVR, operující v rámci ruské mise při OSN. Přesně vzato byl adresován do vlastních rukou plukovníka Petrova a měl přiřazenou nejvyšší důležitost. A jak Petrov věděl, mohl mu sdělovat pouze dvě věci: buď že se operace zahajuje, nebo že se odvolává.

Vzal pero a pustil se do dešifrování.

Text byl krátký, jako u mnoha podobných stručných vzkazů však byla jeho délka nepřímo úměrná jeho důležitosti.

Plukovník zprávy vyluštil během pouhých pár minut. Odložil pero a četl.

Budte zdráv. V neděli zahájíte operaci Nula.

Přečetl si ta slova ještě jednou.

Jako každému, kdo kdy čekal na rozkaz, který mu ozřejmí jeho další osud, se plukovníkovi ulevilo, že je čekání u konce. Klid se v něm mísil s pocitem sebedůvěry a s obavami. Nebál se smrti – bál se, že selže a zneвозмоžní se. Takový osud byl horší než smrt.

Zhluboka se nadechl a vzpomněl na svého otce, někdejšího generála KGB, držitele Leninova řádu a hrdinu Sovětského svazu.

V den, kdy plukovník Petrov odlétal s Aeroflotem do New Yorku, ho otec doprovodil na letiště a řekl mu: „Byla ti svěčena budoucnost Ruska, Vasiliji. Přepíšeš dějiny tohoto století. Navrať se domů s plnou slávou, nebo se nevracej vůbec.“

Petrov se vrátil pohledem k papíru. Další dva řádky byly napsané kryptickým stylem, který měl jejich smysl dále zamlžit pro onen nepravděpodobný případ, že by vzkaz viděl někdo jiný než plukovník.

Četl: *Štěstí se v daný čas dostaví na dané místo.*

Na třetím řádku stálo: *Ryba plave, kůň čeká a pták poleť.*

Poslední řádek varoval: *K nedělnímu dni se s Vámi přerušuje veškerá komunikace. Hodně štěstí.*

Zpráva nebyla podepsaná. Stejně tak se v ní od Petrova nepožadovala odpověď, dokonce ani potvrzení, že je připravený. Po celém roce plánování jednoduše nebylo co dodat. Byl čas.

Vložil oba archy do skartovačky, vstal a přitáhl si rozměrnou kabelu z odolného nylonu. Rozlomil pečeť a klíčem, který si přivezl z Moskvy, otevřel zámek. Uvnitř našel tři pistole Makarov o ráži devět milimetrů. Zkontroloval, že jde o model PB, vyvinutý přímo pro KGB a opatřený zabudovaným tlumičem, a napočítal deset zásobníků. K zabití všech předpokládaných obětí by to mělo stačit.

Na dně ležely dva předměty v modrém dárkovém papíru. Věděl, že jde o samopaly MP5, které si vyžádal, a že je doplňuje zhruba dvacítka zásobníků. A nakonec ležel v kabele hliníkový box – souprava náradí zkonstruovaná k jednomu jedinému účelu. Znovu kabelu zavřel a zamkl.

Přistoupil k oknu a shlédl do ulice. Když před čtyřmi měsíci dorazil, New York si ho nezískal, bylo tu příliš horko a žilo tu příliš mnoho Afričanů, Asiatů, Arabů a Židů. Teď v září se ale ochladilo a *černožopyje*, tedy negři, už mu tolik na nervy nelezli.

Zato mu na ně dál lezl fakt, že je den co den, minutu co minutu pod dozorem. Americké tajné služby samozřejmě věděly, co je zač, a poskytovaly mu jenom velice

málo příležitostí věnovat se své práci mimo kancelář. Nevadí, klidně ať si ho sledují po libosti. V neděli se jim ztratí a oni si toho ani nevšimnou. A potom bude mít volné ruce a vykoná svůj úkol. Provede operaci Nula.

Oficiálně byl ke Spojeným národům přidělen na dva roky. Dokázal by takovou dobu vydržet, ale nakonec bude jeho práci konec už v pondělí. Stejně jako celému New Yorku.